

Nie tak dawno, bo podczas uroczystej 25. inauguracji roku akademickiego na Uniwersytecie Rzeszowskim, miałem sposobność spotkać pana **Profesora Włodzimierza BONUSIAKA**. Siłą rzeczy była to tylko krótka, kurtuazyjna wymiana zdań. Nie zdążyliśmy dłużej porozmawiać.

Dziś z nieukrywanym żalem przyjmuję wiadomość o Jego śmierci. Odszedł od nas Człowiek niepośledniego formatu – wybitny naukowiec: historyk, pedagog i organizator życia akademickiego.

Profesor Bonusiak należał do grona tych osób, które z pasją i wizją kształtowały oblicze akademickiego Rzeszowa. Jako rektor ówczesnej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie był jednym ze współzałożycieli Fundacji Rozwoju Ośrodka Akademickiego w Rzeszowie, która powstała w roku 1993. Przez szereg lat, będąc prezydentem miasta, przewodniczyłem Radzie Fundatorów (poseł Aleksander Bentkowski był wtedy prezesem Zarządu) i dobrze pamiętam, jak wiele wysiłku wkładał rektor Bonusiak w to, aby Rzeszowie zaistniał uniwersytet. Wspierali Go w tym państwo prorektorzy WSP. Oczywiście, była wówczas również przykładowo zgodna współpraca naszych parlamentarzystów i samorządowców. Nie można tu pominąć spajającej roli księdza biskupa Kazimierza Górnego, pierwszego ordynariusza rzeszowskiego.

Bardzo więc dziękuję Panu Profesorowi za to niegdysiejsze, owocne włączanie się w prace, które doprowadziły do powołania mocą ustawy z 7 czerwca 2001 r. Uniwersytetu Rzeszowskiego. Z woli społeczności akademickiej był Jego Rektorem w latach 2002-2008.

Chlubimy się naszym miastem, chociaż nie jesteśmy bezkrytyczni. To dobrze. Czymże bowiem byłby Rzeszów bez Uniwersytetu i Politechniki, bez Regionalnego Portu Lotniczego w Jasionce, bez autostrady, bez ocalonych i odrestaurowanych zabytków itd.

Żeby onegdaj autentycznie zabiegać o rozwój Miasta i szeroko rozumianej Rzeszowszczyzny nie brakło nam – w tym także Jemu – ani woli, ani siły, by przełamywać istniejące przecież różnice światopoglądowe czy polityczne. Profesor Włodzimierz Bonusiak nie ukrywając swoich zapatrywań, a żył i pracował w czasie historycznego przełomu, podejmował trud budowania drogi wiodącej ku lepszej przyszłości.

Jestem też Mu bardzo wdzięczny za podjęcie się, wraz prof. Feliksem Kirykiem, współredagowania monograficznych „Dziejów Rzeszowa”.

W sztafecie rektorów przyczynił się w sposób trwały do rozwoju i umocnienia sfery akademickiej Rzeszowa (pracował bowiem także na Politechnice Rzeszowskiej). Jego rozległa wiedza, zaangażowanie organizacyjne oraz poczucie odpowiedzialności za wspólne dobro były i nadal są przykładem dla wielu pokoleń naukowców i studentów.

Bogaty dorobek naukowy i publicystyczny Profesora – różnorodny i niezwykle rzetelny – stanowi trwały wkład w rozwój historiografii polskiej. Jego prace cechuje nie tylko głęboka erudycja, lecz także wrażliwość na człowieka i na sens ludzkich doświadczeń w dziejach. Był uczonym, dla którego historia nie jest jedynie zapisem faktów, ale stanowi próbę zrozumienia ludzkich losów i motywów, zwłaszcza tak skomplikowanych, jak relacje polsko ukraińskie czy polsko niemieckie.

Jako nauczyciel akademicki Profesor Bonusiak potrafił łączyć wysokie wymagania (nade wszystko wobec siebie) z życzliwym podejściem do studentów i doktorantów oraz współpracowników. Inspirował, zachęcał do samodzielnego myślenia i rozbudzał autentyczne zainteresowanie nauką. W pamięci wielu swoich wychowanków pozostanie jako Mistrz – w najlepszym znaczeniu tego słowa.

Miałem sposobność znać Profesora osobiście. Spotkania z Nim były okazją do rozmowy pełnej przyjaznych refleksji. Wspominać Go będę jako człowieka „dobrej roboty” (za Tadeuszem Kotarbińskim), oddanego nauce, ale zarazem bliskiego ludziom, pełnego taktu, humoru i spokoju.

Odszedł Człowiek dużego formatu – Uczony, Wychowawca i Społecznik. Pozostawił po sobie dzieło, które będzie trwało zarówno w pamięci środowiska historyków, jak i w sercach tych, którzy mieli szczęście Go znać.

**Rodzinę, Przyjaciół i Współpracowników oraz całą Społeczność Akademicką naszego Uniwersytetu,
z Jego Magnificencją Rektorem prof. Adamem Reichem na czele,
proszę o przyjęcie wyrazów głębokiego współczucia i serdecznej otuchy.**

Mieczysław Janowski, dr
Prezydent Rzeszowa (1991-1999)
Członek KBN (1995-1997)
Senator RP (1997-2004)
Posel do PE (2004-2009)

Rzeszów, 14 października 2025 r.